

„Láska k lidem je obrovské bohatství a štěstí. Jakmile ji však začneme stavět nad Boha, mění se v pravý opak. Láska k lidem nesmí být sama sobě cílem – to je jen prostředek pro dosažení skutečné lásky k Bohu. Když člověk učiní smyslem svého života peníze, jeho děti se rodí jako příští žebráci, aby tak očistily svou duši. Aby přežily, Bůh jim buď peníze nedá, nebo se jich zřeknou samy. Když si rodiče jako svůj cíl zvolí duchovnost, děti se rodí bezduché nebo se samy duchovnosti vzdají, nerozvíjejí svůj intelekt, schopnosti a mravnost. Když člověk učiní svým cílem lásku k lidem a je pohrdlivý a odsuzuje ty, kdo zradili jeho důvěru, pak Bůh jeho děti lásky k lidem zbavuje a činí z nich ty, v jejichž duši se usídlil ďábel. Nebo se lásky k lidem zříkají samy a stávají se z nich ničemové a násilníci. Takoví lidé pak nelpí ani na pozemském, ani na duchovnu, ale na lásce k lidem.“

Jestliže si za svůj cíl vyvolíme Boha, pak svou silu a lásku čerpáme z něj, a to je rozvoj. Pokud však svým cílem učiníme milovaného člověka,

pak o sílu a lásku připravujeme právě jeho, což je vlastně loupež. Právě proto matky, které bezhlavě milují své děti, je nevědomky připravují o zdraví a štěstí.“